

A CURSE OF BLOOD & STONE

Sors és tűz 2.

vér és kő átká

„Szórakoztató, tempós és izgalmas.
Minden várakozásomat felülmúlta.”

– Totally Addicted to Reading blog –

fine selection

K. A. TUCKER

K. A. TUCKER

A
CURSE
OF
BLOOD
&
STONE

Sors és tűz 2.
vér és kő átká

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

ELSŐ FEJEZET

ROMERIA

A SZENNYVÍZ BŰZÉTŐL még a szemem is könnybe lábad, a gyomrom felkavarodik. Csak az ereimben száguldó, hihetetlen mennyiségű adrenalinnak köszönhetem, hogy eddig még nem adtam ki magamból a finom, seacadore-i szőlőszemeket.

– Előremegyek...

– Nem! – Zander vállon ragadja Elisafet. Még idelent, az alagút árnyai közt is tisztán kivehető, ahogy állkapcsát összeszorítva, elszánt tekintettel mered hű barátjára. – Lehet, hogy a mordainiek csapdát állítottak, akkor pedig jobb, ha *én* nézek szembe azzal, ami ránk vár.

Zander ugyanis egy szempillantás alatt képes hamuvá porlasztani az embert. A saját szememmel láttam, ahogyan mindenki más is, aki ma este az arénában szemtanúja volt annak a rettenetes jelenetnek.

Lopva Gesine-re pillantok. A főpapnőt talán zavarja az a leplezetlen bizalmatlanság, amellyel Zander az ő népéről beszél, de szenvedetlen arckifejezése elrejtí az érzéseit. Elmosolyodik, amikor észreveszi, hogy figyelem.

Nem tudom rávenni magam, hogy viszonzzam a gesztust. Ma éjjel egy perc nyugtunk sem lehet. Addig semmiképp, amíg ki nem kevergünk Cirilea csatornahálózatából, és el nem menekülünk a nyomunkban loholó királyi sereg elől.

– Te zárod a sort, csak várd meg, amíg jelzek! Romeria, te közvetlenül utánam jössz!

Máskor talán tennék valami csípős megjegyzést a parancsolgatására, miközben elragadtatva legeltetném a szememet a jóképű arcán, amíg a válaszomra vár. De most csak mereven biccentek egyet.

Könnyed, ugyanakkor elegáns mozdulatokkal mászik felfelé a létrán, majd eltűnik az éjszakában.

Lélegzet-visszafojtva várok. A fáklya lángja baljós árnyakat vet a rücskös kőfalakra, és a tétlen várakozás közben a csatornaiszap bűze egyre inkább beleivódik a bőrcsizmánkba. Bárcsak azt mondhatnám, hogy ez az első alkalom, amikor egy csatornában kell rejtőzködnöm, de az utcán töltött évek, majd Korsakov alvilági munkái számos olyan kellemetlen helyzetbe sodortak, amelyek hallatán mások utálkozva firtorodnának el. Így aztán tapasztalatból tudom, hogy ez a szag jóval azután is körülhang majd bennünket, hogy elhagytuk a rejtékhelyünket. Ám a testünket megmoshatjuk, a ruhánkat lecserélhetjük. Jelenleg a higiénia az utolsó dolog, ami miatt aggódnunk kellene.

Valahol a közelben víz csobog, és halk hullámok csapódnak egy láthatatlan partnak.

– Hová vezet ez az alagút? – kérdezem.

– A védőgáthoz. – Elisaf a felettünk nyíló kijáratot bámulja. – Egy mirhával kovácsolt vasrostély zárja el a betolakodók elől. Csak közvetlen ágyútűz vagy egy erős varázsló képes áttörni rajta. – Az oldalán lógó, ragyogó tört szorongatja, amelynek pengéje csak arra vár, hogy belemártás a húsba. Szeretném hinni, hogy ez a hús nem az enyém lesz, ám most, hogy a titkom kitudódott, ezt már semmi sem garantálhatja.

Vajon eljön-e a pillanat, amikor azok a Zanderrel töltött éjszakák – amikor a fejünk egymás mellett pihent a párnán, a szavainkat pedig mámoros ígéretetek szőtték át – már semmit sem jelentenek? Amikor a száműzött király a birodalmát és a koronáját a szíve elé helyezve belátja, hogy egy kulcs-idéző, akinek az ereiben méreg kering, túl nagy fenyegetést jelent Islorra nézve?

Észreveszem-e majd az elhatározást abban a gyönyörű, mogyorószínű szempárban, amikor meghozza ezt a döntést?

A gondolatra, hogy Zander ismét az ellenségemmé válik, elfacsarodik a szívem. De ezt a problémát is későbbre kell halasztanom.

Elnyomok magamban minden aggodalmat, a legégetőbb kivételével: van-e bármi reményem arra, hogy ma éjjel elkerüljem a halált?

Minden egyes másodperc, amely Zander jele nélkül telik el, csak fokozza a rettegésemet.

– Szörnyen zavarosnak tűnhetett neked ez az egész – szólal meg Gesine. – Attól fogva, hogy magadhoz tértél.

– Azt hittem, megbolondulok – ismerem be. Pont, mint az apám. Csakhogy mostanra az ő örületéről is megtudtam az igazat.

Füttyszó harsan.

– Mássz! – noszogat Elisaf. Dallamos, seacadore-i akcentusa sürge-tőn csendül.

Nem késlekedem. A súlyom alatt felnyögnek a fokok, miközben – Zandernél jóval esetlenebbül – felfelé kapaszkodom a létrán. Felszisz-szenek, amikor egy szálka a tenyerembe fúródik, épp akkor, amikor kimászom egy koromsötét helyiségbe.

– Hadd segítsek – suttozja Zander.

Én az orromig sem látok, de tudom, hogy ő tökéletesen lát, és azt is érzem, hogy a kezét várákozón nyújtja felém.

Ez az a pont, Romeria Watts, New York városából, ahol elválnak út-jaink.

Korábbi, határozott szavai fülsiketítően zúgnak a fejemben. Zander el akar hagyni. A serege, amit az áruló testvére vezet, éppen arra kés-zül, hogy máglyára vessen, az ereimben áramló mérég miatt az ösz-szes islori halhatatlan holtan akar látni, Mordain leghatalmasabb idé-zői pedig levadásznak majd, amint tudomást szereznek arról, hogy kulcs-idéző vagyok...

Zander *most már* tudja, hogy nem ebbe a világba tartozom, és csak a megfelelő ürügyet keresi, hogy magamra hagyhasson.

Nem törődöm a felajánlott segítségével. Kitapogatom a talajt magam körül, aztán lelépek a létráról. Az alagútból a szegénynegyedben kellett volna kilyukadnunk, én azonban semmi mást nem érzékelek ma-gam körül, csak falakat. A köpenyemet markolászom, és reménykedem, hogy a szemem minél hamarabb hozzászokik a fényviszonyokhoz.

Zander lemondóan sóhajt fel.

– Dühös vagy rám.

A tünde, aki képes kiolvasni az érzelmeimet a pulzusomból – aki észreveszi, ha az megugrik a félelemtől, ha felkorbácsolódik a vágytól, vagy ha kileng a büntudat miatt –, végre mellőlött. Nem vagyok dühös. *Fáj.* Ha egy kicsit is megengedném magamnak, hogy felmérjem, mennyire, akkor ez a fájdalom talán elnyelne egészben.

Gesine és a világító gömbje ment meg attól, hogy válaszolnom kelljen. A főpapnő – tintafekete haját köpenyének kámzsája alá rejtve – egy árnyalak kecsességével bukkan elő a város gyomrából. Elisaf szorosan a nyomában, fűgén mászik fel a talajsintre.

Az idéző mágikus fényforrásánál és Elisaf fáklyájának fényénél végre én is szemügyre vehetem az alacsony helyiséget, ahová jutottunk. Zsúfolt kamraféség, amit telepakoltak faládákkal és különféle méretű hordókkal. Egy újabb porlepte hely, amely Cirilea rejtett járatait őrzi.

Gesine csuklómozdulatára az egyik ládakupac a padlón tátongó lyuk fölé csusszan, és elrejtí az azt a kíváncsi szemek előtt.

Zűrös helyzetünk dacára a szívem izgatott bukfcet vet, mint mindig, ahányszor csak valódi mágiát látok ebben a világban.

– Egy csónak vár minket a dokknál. A legbiztonságosabb út a partfal mentén vezet. – Gesine gömbjének fénye halványulni kezd, majd kialszik. A főpapnő Elisaf fáklyája felé int; a tűz fénye megcsillan a nyakát körbeölelő aranypánton, mintegy emlékeztetőül arra, hogy Neilina királynő láncai még Ybaristól távol is elérik őt. – Az ajtó mellett van egy vízzel teli fémvödör. Annak a fáklyának itt kell maradnia!

– Ez az *én* városom, főpapnő, és nincs szükségünk a *te* iránymutatásodra, hogy hogyan közlekedjünk benne! – Zander hangja éles és gyűlölettől fűtött; éppen olyan, amilyet akkor hallottam tőle, amikor még azt hitte, én vagyok az áruló hercegnő, aki meggyilkolta a szüleit.

De téved. Ez már Atticus városa. Zander azzal, hogy nem törődött köpönyegforgató öccse ambícióival – amiket még én is láttam –, gyakorlatilag tálcán nyújtotta át neki a koronáját.

Ma este minden segítségre szükségünk van, még arra is, amit ez az idéző nyújthat.

Lehet, hogy Gesine gondolatai is hasonló vezérfonalat követnek, mindenesetre teljesen szenttelen arckifejezéssel hajt fejet Zander előtt.

– Természetesen, felség.

Zander erélyes pillantása Elisafre vándorol, aki azonnal a vödörbe ejti a fáklyát. A láng szisteregve kialszik, és újra sötétbe borítja az aprócska helyiséget.

Libasorban bújunk elő a kunyhóból. Elisaf keze a vállamon pihen, míg Zander az utat mutatja; léptei halkán dobbannak a földes ösvényen. Közvetlenül előttünk egy fahulladékkal meg halászhalókkal telepakolt fészér áll. Azon túl, a jobb oldalon földszintes kalyibák sorakoznak. Ezek alkotják a szegénynegyedét, amelyet Zander és én többször is meglátogattunk, és ahol aranyérméket osztogattunk az arra ügyelgő pórnépnek. Most azonban egy, a zsákmányát éppen befaló, kóbor macska kivételével senki sem ténfereg errefelé.

A távolban ásító tengerre csak a bal oldalamon ritmikusan a szikláknak csapódó hullámok hangja figyelmeztet. Meleg, kissé sós szelőlő cirógatja az arcomat, ami kellemes változás a bűzös szennyvíz után. Ha most más lenne a helyzet, talán engednék a késztetésnek, hogy leüljek, és magamba szívjam a hullámok nyugalmát.

Csakhogy odafent a dombon – annak a kőfalnak a túloldalán, amit azért emeltek, hogy elválasszák egymástól Cirilea felsőbb osztályait azoktól az emberektől, akiket értéktelennek tartanak – fém zörren, acél csattan, nyugtalanító déjà vu érzését gerjesztve bennem. Hallottam már ilyen csatazajt korábban is: aznap éjjel, amikor magamhoz tértem ebben a különös világban, amelyben néha két hold tündökölt az égen. Azon az éjszakán is Romeria hercegnő volt a halállal és pusztítással átszótt probléma gyökere.

A hátunk mögött kiáltások harsannak, mire elfog a pánik. A katonák a patikánál is megaláztak minket. Csak idő kérdése, mikor érnek utol.

– Nem késlekedhetünk! – Gesine hangja túl higgadt a helyzetünkhöz képest, de most nagyra értékelem.

– Erre! – Zander a meder széle mentén húzódó, keskeny ösvényen vezet minket.

Szorosan a nyomában maradok. Útközben minden kődarabot észreveszek, amely lebucskázik a támfalról, és belepottyan a fekete vízbe. Magamban azért fohászkodom, nehogy megbotoljak, és hasonló sorsra jussak.

A városban még javában zajlik a vásár, amelyre Cirilea minden szegletéből özönlöttek a népek, hogy a portékáikkal kereskedhessenek, és belevevessék magukat a kikötő nyüzsgő éjszakai életébe. Ám a szegény-negyedben ma este kísérteties csend honol. Egyetlen lélek sem időzik a düledező falak innenső oldalán. Egyetlen kíváncsi arc sem leskelődik a maszatos ablaktáblák mögül. Egyetlen, haloványan ragyogó lámpást leszámítva az utcai lámpák mind kialudtak. Az emberek biztosan felismerték a fentről érkező csatazajokat, és a legkevésbé sem akarnak belekeveredni a dologba. Vajon ezekhez a viskókhoz is eljutott már Atticus árulásának a híre? Érdekli egyáltalán ezeket a halandókat az, hogy ki kormányoz, amikor Islor törvényei élethosszig tartó rabszolgasorba kényszerítik őket?

Egyeseket biztosan. Az olyanokat, mint a varrónóm, Dagny, akik Zander hatalomra kerülésétől remélték a változást.

– Mondd csak, főpapnő, azok a te mindentudó látóid azt is megjósolták, hogy egy napon Islor királya a csatornán át meg a part mentén iszkol majd el, mint valami nyomorult rágcső?! – Zander szavaiból csöpög a szarkazmus.

– Felség, a jóslatok nem így működnek...

– Akkor hogy működnek?

– Ahogy azt már korábban is elmondtam. A vérátok hanyatlását...

– Aoife ybariz leánya és Malachi islori fia kéz a kézben hozhatja el. Igen, emlékszem. Őrületből fakadó, hallucinációkra alapozott rébuszokban beszélj! – csattan fel Zander. Mostanra a szavaiban nyoma sincs a bájolgásnak.

Nem hibáztatom őt, amiért haragra gerjedt. Túl későn eszmélt rá, hogy ezek a mordaini idézők olyan sűrűre szőtték a megtévesztés hálóját, hogy azon már senki sem láthat át. És bár Zander azt állítja, hogy sosem bízott Wendeline-ban, azt hiszem, a főpapnő árulása mélyen megsebezte őt.

És Wendeline ámitásainak listája egyre csak bővül. Hazudott, amikor azt állította, hogy fogalma sincs, kicsoda Gesine és Ianca, ahogy akkor is, amikor nem árulta el, hogy a városban vannak. Tudott Ybaris tervéről – arról, hogy az esküvő éjszakáján akarják lemészárolni az islori királyi családot –, és ahelyett, hogy megakadályozta volna a tragédia kibontakozását, úgy intézte a dolgokat, hogy Zander szüleit hamarabb érje utol a halál. Félrevezette Zandert a méreggel kapcsolatban, és meggyőzte őt, hogy az valójában cseppfolyósított mirha – egy különös, ezüstös kúszónövény kivonata, amely a ybaríz hegyekben nő, és a halhatatlank számára mérgező. Szó szerint az ő kezében volt az íj, amikor Margrethe megidézte Malachit, a tűz fátumát azért, hogy az visszahozhassa Romeria hercegnőt az élők sorába – a két nő tudta nélkül –, *velem* együtt.

Na és az a páratlan hatalom, amely a testemben pezseg, és amelyet elfojt az ujjamra húzott gyűrű? Wendeline azon az estén fedezte fel, amikor megérkeztem ide; amikor a daaknar támadása után öntudatlanul és szétmarcangolva hevertem előtte. De ő mégis eltitkolta ezt a kulcsfontosságú információt, *mindenki* előtt. Még előlem is.

Wendeline talán még Ybaris összes, cselszövő nemesi sarjánál is nagyobb vétkes Zander királyságának bukásában, ő mégis esküszik, hogy Islor érdekeit szem előtt tartva cselekedett.

Ennek csak az idő lesz a megmondhatója.

– Talán jobb lenne, ha ezt nem akkor beszélnék meg, amikor épp a csatornán át meg a part mentén iszkolunk, mint a rágcslók, nem gondolja? – Gesine hangjába alig hallható él kúszik. Megmosolyogtat ez a hajszálrepedés azon a törhetetlenül alázatos maszkon. A sok pukedli és a fejedelmi etikett előtti hajlongás mögött neki is van gerince.

És van egy célja is, amely ide vezette, úgyszólván jobb, ha elővigyázatos vagyok. Wendeline szerint az elementál idéző éveket töltött az ír-nokok között, hogy tanulmányozhassa a próféciaikat. Bár Gesine azt állítja, azért van itt, hogy utat mutasson nekem, ostoba lennék, ha figyelmen kívül hagynám annak lehetőségét, hogy csupán eszközként tekint rám, amely az ő céljait szolgálja, és ez a szolgálat egyáltalán nem válik majd a javamra.

– Bármikor megvitathatjuk, egészen addig, amíg hajlandó vagy az igazat mondani – visszhangozza Zander a gondolataimat.

– Nem áll szándékomban máshogy tenni.

Ezzel semmit sem ígért meg.

A csónakok által keltezt hullámok tompa loccsanása arról árulkodik, hogy közeledünk a dokkhoz. Hagyom, hadd pislákoljon fel bennem a remény aprócska szikrája, amiért már majdnem biztonságban vagyunk.

Zander olyan váratlanul torpan meg előttem, hogy nekiütközöm, mire megtámaszkodom a hátán, nehogy elessek.

Mozdíthatatlan, akár egy téglafal.

– Mit keresnek azok a halandók a csónaknál?

– Alighanem az a pár az, akik minket segítenek – feleli Gesine. – Egy Cecily nevű nő és a férje, Arthur. Kedves emberek.

– Ostobák! Nem szabadott volna idejönniük! – Zander csizmája tompa puffanással ütközik egy fafelületnek. – Vigyázz, hová lépsz! Van itt egy hézag.

Megtorpanok, amint megjelenik előttem a kép, hogy belebukdászolok a tengerbe.

– Nem látok *semmit!* – emlékeztetem sziszegve Zandert. Csak árnyakat és körvonalakat.

– Felajánlanám a segítségemet, de a tapasztalatom azt súgja, hogy úgylis elutasítod.

Fellángol a haragom.

– Igen?! Nos az *én* tapasztalatom meg azt súgja, hogy te úgylis hátrahagysz az első adandó alkalommal...

Erős kezek ragadják meg a derekamat és fojtják belém a fanyar viszszavágást. A testem megfeszül, ahogy a kezem Zander bicepszére téved, míg ő a levegőbe emel, és átsegít a dokkra.

– És én még azt hittem, én vagyok a bizalmatlan fél. – Egy röpk pillanatra rajtam felejt a kezét, de végül gyorsan elhúzódik.

Újabb fájdalomhullám árasztja el a szívemet.

Ma este *minden* megváltozott közöttünk.

– Talán megengedhetnék magunknak egy kis fényt – dűnnyögi Zander.

Gesine gömbje ismét felbukkan; a tompa fényű golyóbis alacsonyan lebeg a föld fölött, és épp csak annyi fényt áraszt, hogy megvilágítsa a falpallók közötti réseket.

Szótlanul igyekszünk tovább. Zander úgy siet, hogy nekem már szinte futnom kell utána. A dokk végében, egy – körülbelül három méter hosszú – csónak mellett két ősz hajú alak hajol meg előttünk.

– Nem szabadna itt lennetek. Túl veszélyes – mormolja Zander üdvözlés gyanánt. A szeme a közeli hajókat fürkészi.

A kórusban zengett „felség” ismerősen cseng. Hallottam már ezeket a hangokat. Pillanatokkal később, amikor a pár felegyenesedik, beigazolódik a gyanúm. A nő az, a májfoltos kezével, és a férje, aki nemrég még bicegett a fertőzéstől. A botnak azonban már hült helye, és amikor a férfi odasiet, hogy eloldozza a csónakot tartó utolsó kötelet, könnyedén lépked.

Gesine egy kövér bársonyerszényt nyújt Cecily felé.

– Térjetek vissza az otthonotokba, és ne szóljatok erről senkinek! A csónakotokat az éj leple alatt lopták el.

– Nem láttunk semmit, asszonyom. – Cecily előbb biztonságba helyezi az erszényt rongyos köpenye alatt, aztán felém fordul. Habozik. – Meglátogattuk a szentélyt, ahogy azt javasolta, felség. A papnő rendbe tette az én Arthuromat. Olyan, mint új korában. Ugyan még mindig egy vén kecske, de azon már semmilyen mágia nem segít.

– Ezt örömmel látom. – Wendeline említésére gyötrelmem mardossa a bensőmet. Vajon mit idézett a fejére a felségáruhárral? Megérdemli a büntetést? Bárcsak újra találkozhatnék vele, hogy *magyarázatot* követelhessek!

– A dokkokhoz! – bődül el egy katona, amitől újra eláraszt a rettegés. Közeleg a hadsereg.

– *Nem* késlekedhetünk tovább! Ez mindannyiunk érdeke – hangzik Gesine sürgető figyelmeztetése. – Induljatok! – szól a párra.

Cecily megragadja a kezemet, és erősen megszorítja.

– Remélem, hogy felségedet legközelebb a *méltó* helyén, a trónon láthatjuk viszont! – A pár felkap egy kis lámpást, majd egymáshoz bújva visszasietnek a szárazföldre.

– Én is remélem, hogy találkozunk még! – suttogom magam elé. Valahol a kalyibák mögött fém csapódik a macskakőhöz. A katonák futásnak eredtek.

Elisaf és Zander már beszálltak a csónakba, és megragadták az evezőket. Bemászom melléjük. Az én belépőm esetlenre és zajosra sikeredik. Gesine a lábával taszítja el a csónakot a dokktól, aztán letelepszik a hajó orrában.

A szívem a torkomban dobog, ahogy Elisaf és Zander erőteljes csapásokkal hajtják a csónakot az éjszakában. A tekintetemet a lámpásokkal gyéren megvilágított, sötétbe burkolózó partra szegezem. Meszebb, a dombon túl, a kastély narancssárgán dereng; impozáns sziluettje csak egy elmosódott árny az égbolton.

– Szerinted Abarrane kijutott? – A Légio parancsnokát és annak katonáit hátrahagytuk, hogy szembeszálljanak egy egész hadsereggel.

– A parancsnok a megbeszéltek szerint az Eldred-erdőben vár majd ránk. Vagy belehal a próbálkozásba – érkezik Zander rideg válasza.

– És mi van Annikával? – A ma esti katasztrófa olyan hirtelen bontakozott ki, hogy nem igazán volt időm arra, hogy magamon kívül bárki másra is gondoljak. Elisaf a kezembe nyomott egy törst, és rám szólt, hogy fussak. Így hát futottam, közben pedig észre sem vettem, hogy Zander húga nem követ minket.

– Annika mindent megtesz majd a túlélés érdekében. Egyébként is, Atticus elég jól ismeri őt ahhoz, hogy tudja, a hűgünknek fogalma sem volt erről.

De ezek után vajon kinek az oldalára áll majd? Annika esküdt ellenségeként érkeztem meg ebbe a világba, és hetekig az is maradtam, holott egyetlen este leforgása alatt kétszer is megmentettem az életét. De végül úgy tűnt, hogy kezd felengedni. Éreztem, hogy a kapcsolataink még mindig bizonytalan, de úgy gondoltam, eljön majd az idő, amikor a szabadszájú hercegnőre inkább barátként, semmint ellenségként tekinthetek majd.

– Azzal nem segítesz a jelenlegi helyzetünkön, hogy mások miatt aggodalmaskodsz. Később rengeteg időnk lesz ezen rágódni – teszi hozzá Zander, és ellágyul a hangja.

Körülbelül tizenöt méternyire juthatunk, amikor az épületek közti résekben és hézagokon át páncélos alakok özönlenek a partra. Fáklyáik fénye meg-megcsillan fémből készült vértzetükön.

Cecilynek és Arthurnak nyomát sem látom. Remélem, hogy már biztonságban vannak.

– Ott, a vízen! Azok csakis ők lehetnek! – kiáltja valaki.

Zander átkozódik.

A gondolataim az ő szavait visszhangozzák. A fene esne ezekbe az isloriakba meg a kiváló látásukba!

– Íjászok! Készenlétbe! – ordítja egy ismerős hang.

– Ez Boaz! – A királyi őrség kapitánya épp elégszer ordibált már velem ahhoz, hogy felismerjem a hangját. – Arra utasítja a katonáit, hogy *lőjenek rád?* Islor jogos uralkodójára?

– Sokkal valószínűbb, hogy rád. Én csak járulékos veszteség vagyok. – A csónak előrelendül; Zander és Elisaf egyre erősebb és gyorsabb csapásokkal szelik a vizet.

De még ez sem elég.

– Tűz!

Legalább egytucatnyi lángoló nyílvesző repül felénk az éjjeli égbolton. Úgy suhannak, mint a hullócsillagok.

– Bukjatok le! – kiáltja Zander. Elengedi az evezőit, és elem veti magát, hogy a testével védelmezzen.

Lekuporodom. Összeszorul a gyomrom, ahogy a tűzlabdák fénye megvilágítja a vízfelszínt – felfedve ezzel a pontos helyünket –, aztán a nyilak a vízbe csapódnak.

Zander azon nyomban elhúzódik tőlem.

– Mindenki jól van? – Az igenek kórusa hallatán megkönnyebbülten felsóhajt.

– Nem vettél fel páncélt!

Még mindig a tornára választott, tintakék kabátot viseli, a bársonyanyag pedig nem valami hasznos a felénk suhanó fém ellen.

– Már bánom, hogy így döntöttem. – Visszaül a korábbi helyére, és újra evezni kezd. – Bárányok vagyunk egy falkányi farkas között, és azoknak az íjaknak egy részét biztosan mirhával kovácsolták.

Azok jóval halálosabbak, ha megfelelő célt találnak. Zander pedig hajlandó lett volna felfogni egyet előlem.

– Hál’ istennek, hogy elhibázták! – motyogom magam elé.

– Én semmi egyebet nem köszönhetek a fátumoknak, *csakis* a népem szenvedését! – morogja. Az evezőlapát haragos csapásokkal ver tajtékot a vízben.

Elisaf tartja a tempót.

– Attól tartok, hogy Boaz *nem* fogja még egyszer elhibázni. – Nem vagyok hozzászokva, hogy nyugtalanságot halljak az éjjeliőröm hangjában.

– Akkor minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, hogy megállítsuk őket. – Gesine feláll, és a part felé fordul.

– Megörültél, asszony? – dohog Zander. – Ül le, mielőtt még meghalsz, mert úgy semmi hasznodat nem vesszük!

– Hamarosan *mindannyian* halottak és hasznavehetetlenek leszünk. – Gesine maga mellé emeli köpenybe bújtatott karjait. – Készen állsz, Romeria?

Meglepetten guvad ki a szemem. *Én? Mire?* Kérdőn nézek rá, ő azonban nem ránk figyel. Úgy hajtja le a fejét, mintha imádkozna.

Bármit készüljön is tenni ez a hatalmas elementál, az a képességeihez kapcsolódik – és ahhoz a három csillogó jelképhez, amelyek a vas-tag gyapjúköpeny alatt rejtőzködve a karján díszelnek, és amelyek a vízhez, levegőhöz és földhöz való kötődését ábrázolják.

Szellő támad a halálos nyugalomban – egy nyári fuvallat, amely összeborzolja a tincseimet, és az arcomat cirógatja.

– Felkészülni! – kiáltja a parton Boaz, miközben a katonák újabb ösztűzre készülnek. A kapitány hangjától ismét elönt a félelem.

– Még ne... – suttozja Gesine csukott szemmel. – Romeria, Aoi-fe gyűrűjét viseled az ujjadon, és a hercegnő adottsága járja át a testedet. *Használd őket!*

– De nem tudom, hogyan... – Bennreked a tiltakozásom. A tartarosz támadásának napján sem tudtam, valahogyan mégis rászabadítottam egy vízszörnyeteget.

Zander a partot figyel, közben kemény csapásokkal evez.

– Meg kell állítanunk azokat a nyilakat! Használd a tengert!

– *De hogyan?* – esdeklem a válaszáért, mert engem cserben hagyott az eszem. Hogyan használhatnám fel a vizet arra, hogy útját álljam a felénk repülő, fém nyílhegyeknek?

– A Fátumokra! – fortyan fel Elisaf, amikor újabb nyílzápor borítja be az eget, és egyenesen felénk tart. Néhány másodperc, és a nyilak aláhullanak, Elisafnek pedig igaza volt... Boaz ezúttal nem fogja elhibázni.

A pulzusom úgy dobol a fülemben, mintha egy óra másodpercmutatója kattogna.

Zander elhajtja az evezőit, és élém ugrik, hogy a testével védelmezzen. *Ismét* hajlandó felfogni a halálos nyílzáport helyettem. Szorosan tart.

– Bárcsak a te világodban találkoztunk volna! – suttogja. Ajka a fülemet súrolja.

Akkor talán lett volna esélyünk – fejezem be a mondatot gondolatban. Képtelen vagyok ellenállni a készítésnek, hogy a mellkasára simítsam a kezemet. Hogy a tenyerem alatt érezzem a meleget és annak a szívnek az erős, egyenletes dübörgését, amely alighanem néhány pillanat múlva örökre megszűnik dobogni.

Nem *érhet így véget!* – sikoltja egy hang a fejemben. *Mindazok után, amiken keresztülmentünk, nem lehet, hogy így érjen véget a történetünk! Olyanok vagyunk, mint egy csapat sánta kacsza – bémultan kucorgunk a vadászok előtt.*

A szükség, hogy megvédelmezsem Zandert – ahogyan ő védelmez engem –, átjárja a testemet. Megpróbálok kiszabadulni a szorításából.

– Eressz el!

Zander karja csak még szorosabban fonódik körém.

Csak várunk a becsapódásra, bennem pedig rettegés, páni félelem és harag lángol.

Ám a másodpercek egyre csak peregnek, a nyilak pedig még mindig nem értek el bennünket. Egyik-másik a vízbe csapódik. Tompa sisterségést hallok, ahogy a lángok kialszanak. Aztán kísérteties csend telepszik ránk.

Zander elhúzódik tőlem, hogy Cirilea felé fordulhassunk.

Hunyorgok, a város képe elmosódik előttem.

– Hát ez...?

A vízfal leeresztett függönyként hullik alá, és olyan hullámokat kelt, amelyek a csónakot ringatva egyre messzebb sodornak minket a parttól.

– Így kell használni a tengert! – Zander hangjában büszkeség csendül.

– Úgy pattantak le róla a nyilak, akár a használt fogpiszkálók! – álmélikodik Elisaf.

Ekkor megértem.

– Ezt *én* tettem... – Meg kellett óvnom Zandert, vagyis mindannyiunkat, de én rá összpontosítottam, a gyűrűm pedig ezt a szükségét érzékelve létrehozott egy pajzsot. Az aranykarika még mindig melegen simul az ujjamra.

– Annyi bizonyos, hogy nem én voltam.

Gesine állva maradt. Zöld szeme nyitva van, élénk ragyogása egy daaknar pillantására emlékeztet, de nem a színe, hanem az intenzitása miatt. Olyan, mintha bármilyen felületbe képes lenne lyukat fúrni a pusztá tekintetével. Valami, számunkra láthatatlan dologra fókuszál a csónak mögött. Karját felemeli, keze reszket. Az ezüst pillangó jelképe most élénkebben ragyog az alkarján, mint a másik két motívum.

– Vagy kiiktatom azokat a katonákat, akik az életünkre törnek, vagy megpróbálom lőtávolságon kívülre juttatni a csónakot. Vagy az egyik, vagy a másik. És nem tudom örökké az uralmam alatt tartani a szelet. Felség?

Az idéző a király utasítására vár.

Zander habozik. Gondolatban a parton járhat, ahol Boaz valószínűleg egy újabb tüzes nyílzáporra készül.

– A szegénynegyed tele van ártatlan emberekkel – emlékeztetem Zandert. Emberekkel, akik ma este is a segítségünkre siettek. Halandókkal, akik az eddigiek után nem érdemelnek még több szenvedést. Mit is takar pontosan az, hogy *kiiktatja* a katonákat? A nyilvánvalón túl, persze. – Ők nem lehetnek járulékos veszteség.

– A katonák leölése pedig nem fog véget vetni ennek a szembenállásnak – jelenti ki Zander, mintha csak hangosan gondolkodna.

A levegőben Boaz parancsai zengnek. Feszülten nyújtogatom a nyakamat.

– Mi van, ha legközelebb már nem sikerül feltartóztatnom azokat a nyilakat? – Azt sem tudom, elsőre hogyan csináltam.

– Döntenie kell! Most! – rendelkezik Gesine tőle szokatlanul erélyes hangon.

– Vigyél ki innen minket! – feleli lemondóan Zander, mintha legszívesebben az első opciót választotta volna.

– Akkor azt javaslom, hogy kapaszkodjanak.

Épp akkor markolom meg a csónak peremét, amikor a hátunk mögött viharos szél támad, majd egészen addig erősödik, amíg a bonyolult hajfonataim örült lobogásba nem kezdenek, és a szakadatlan, éles süvítés minden más hangot el nem nyom körülöttünk.

Érzem, ahogy szeljük a vizet. Egyik kezemet óvón a szemem fölé emelem, és a sötétséget kezdem fürkészni. Rettegés és feltartóztathatatlan csodálat kel birokra bennem. Tengervízcseppek ostromolnak minden oldalról, alig kapok levegőt, és a ruháim csuromvizesek.

És mindennek a közepén, a hajó orrában ott áll Gesine, alakját mintha egyenesen a tenger fenekére horgonyozták volna le. Írisze úgy ragyog, mint két démoni jelzőfény a nyughatatlan viharban.

Hangos reccsenést hallok, aztán valami elröppen mellettem, és megkarcolja az arcomat.

– Nem fogja sokáig bírni! – harsogja Elisaf az orkán fülsiketítő tombolásán át.

A hajótest felnyög. Csendes vizekre és két halászra tervezték, nem arra, hogy egy forgószéllel dacoljon négy emberrel a fedélzetén.

– Elég! – bödül el Zander.

Amilyen hirtelen és hevesen feltámadt a légáramlat, úgy meg is enyhül, és magunkra hagy minket a csendes, mozdulatlan éjszakában. A szél rettentő süvöltése mostanra csak visszhang a fülemben.

Kipislogom a szememből a csípős, sós cseppeket, és Cirilea partjai után kutatok, de semerre sem látom. *Semmit* sem látok. Sötétség vesz körül minket.

– Milyen messzire sodródtunk a szárazföldtől?

– *Túl* messzire. – Zander egy fadarabot hajít a vízbe. Mindig is az volt az erőssége, hogy feszült helyzetekben is higgadt maradt, és rideg tárgyilagossággal tudta kimondani a legkeményebb szavakat is. Most azonban árad belőle a düh.

– Majdnem szétzúztál minket!

– Sajnos én nem rendelkezem akkora tapasztalattal a szelek befo-gása terén, mint azok, akik a tengerészek szolgálatába szegődnek. Ezt az elemet nehéz kordában tartani. De szükségünk volt rá, hogy minél gyorsabban el tudjunk indulni, ha el akartuk kerülni az újabb táma-dást. Zanderrel ellentétben Gesine megőrizte a hidegvérét.

Ez, úgy fest, csak tovább szítja Zander dühét.

– És te mégis *ide*hoztál minket. Ami *hol* is van pontosan? Mert ab-ban biztos vagyok, hogy az Özvegy-kitérőnek még csak a közelébe sem kerültünk!

– Attól tartok, hogy a felséged által említett terület nyüzsgöni fog a ránk vadászó katonáktól.

– Nekünk mégis oda kell mennünk, hogy találkozhassunk a Lé-gióval.

A hirtelen beállt csendben lágy énekszó száll felénk, olyan halkán, hogy eltűnődöm, vajon nem csak képzeltem-e.

De Zander és Elisaf egyszerre fordul a hang irányába, és ekkor meg-értem, hogy a dal nagyon is valóságos. Újra felcsendül az ének – mint-ha a víz alól szólna, fojtottan, érthetetlenül, a fülnek mégis kelleme-sen, már-már andalítóan. Belső késztetést érzek, hogy megragadjam az evezőket, és elinduljak, hogy felkutassam a hívogató dallam forrását.

– Ez meg mi?

Zander átkozódik.

– Egyenesen a szirénekhez vezetett minket!

Megszólal a fejemben a vészcsengő, és az éjszaka sötétjét fürkészem, hátha megpillantom azokat a szörnyetegeket, amelyek Wendeline sze-rint azóta gyötrik a hajósokat, amióta a Nemlét szövetségében keletkezett szakadáson át mindenféle pokoli teremtmény lepte el a vidéket. A szir-ének lehetetlenné tették az átkelést ezeken a vizeken – úgy vadásznak a tündékre, akár a zsákmányt szimatoló véredek.

– *Nem* vagyunk a szirének területén – feleli Gesine higgadtan.

Mintha csak cáfolni akarná az állítását, újabb megnyugtató dallam száll felénk, és újra feltámad bennem az előbbi késztetés. Ha a szirénekről szóló mesék igazak, akkor ezek a lények így csalogatják magukhoz az áldozataikat.

– A szirének nem merészkednek ennyire délre – igazítja ki magát Gesine.

– Egy fejedelmi vérvonalból származó islori és egy halhatatlan kulcs-idéző kedvéért sem? Biztos vagy ebben?

Némasága elárulja az idézőt.

– Bárhová menjünk is, azt javaslom, mihamarabb induljunk el! – Elisaf egy vödör vizet borít ki a csónak szélén, majd lehajol, hogy egy újabbat merjen.

Levegőért kapva csúsztatom odébb a lábamat, próbálok felmérni az egyre növekvő tócsa méretét.

– Ó, te jó ég! Süllyedünk!

– Lehet, hogy a hajótest kitért, de nem úszta meg sértetlenül – simít végig Elisaf az egyik repedésen.

Gesine felnéz a felszakadozott felhőtakaró mögül kibukkanó csillogokra.

– Van egy kis kikötő, amit Túlvégnak neveznek...

– *Nem!* – vág a szavába Zander. – Tudom, melyik kikötőről beszélsz, ahogy azt is, hogy telis-tele van olyan helyekkel, akik boldogan jelentenék a hollétünket Cirileának, főleg, ha megtudnák, hogy az egyik társunk egy olyan nő, aki aranypántot visel a nyaka körül. Nem mintha a part menti előadásodat követően az öcsém ne lenne már így is tisztában ezzel.

Gesine szórakozottan nyúl fel a nyakát körbeölelő egyszerű, két centiméter széles pánthoz, amely Neilina királyné egyik leghatalmasabb elementál idézőjeként jelöli meg őt.

– Vissza kell mennünk az Özvegy-kitérőhöz!

– De hát már olyan messzire jutottunk! El kell érnünk a hegyeket, Romeria érdekében. Ráadásul a katonáinak aligha van esélye túlélni az éjszakát...

Szavait egy, a tokjából kicsusszanó penge fémes zörrenése szakítja félbe.

– Visszaviszel minket az Özvegy-kitérőhöz legközelebb eső öbölbe, hogy csatlakozhassak a csapatomhoz! – jelenti ki Zander élesen. A hangja fenyegetővé válik.

Zander és Gesine kemény tekintettel méregetik egymást – és ezt a néma párbajt semmi mással nem lehet összetéveszteni. Felmérik az ellenfelüket. Az izzás ugyan elhalványult már Gesine szemében, de még mindig ott pislákol. Még mindig kapcsolatban van a mágiával. Talán azon töpreng, hogy ismét segítségül hívja a szelet, és a vízbe hajítja Zandert, mielőtt még az használhatná a törét?

Zander Malachi tűzéhez kötődő adottsága mit sem ér idekint, az óceán kellős közepén, ahol egyetlen szikra sincs, amiből merítkezhetne. És ezt Gesine is tudja.

A levegő szikrázik a feszültségtől.

– Emlékeztesselek arra, főpapnő, hogy nem a tűz a legveszedelmesebb fegyverem? Sőt, még csak nem is a kezemben tartott penge – mosolyodik el Zander.

Gesine szemében megértés villan, amikor megpillantja a két tűhegyes agyart, amelyek csak úgy ragyognak a sötétben.

A szívem kihagy néhány ütemet. Eddig csupán egyszer láttam őket így, aznap este, amikor megtudtam, mi is Zander valójában. Akkor csak a hatás kedvéért villogtatta, ahogyan most is, bár ezúttal inkább tűnik fenyegetésnek.

Képes lenne Gesine megvédeni magát, mielőtt még Zander a nyakába mélyeszthetné azokat a szemfogakat? Ostobaság lenne a főpapnőtől, ha felbőszítené. De talán most jött el a pillanat, idekint, a hatalmas óceán tükrén, amikor megpillanthatjuk a varázslónő nyugodt álcája alatt rejtőző, valódi természetét?

Gesine fejet hajt.

– Ahogy kívánja, felség. Bár talán szükségem lehet az iránymutatására, hisz ön sokkal jobban kiismeri magát a *saját* birodalmában.

– Nekem úgy tűnt, hogy egyedül is elég könnyen boldogulsz. – Zander agyarái máris visszahúzódtak. – Most pedig induljunk, mielőtt még elsüllyedünk!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Félelemmel vegyes várakozással fojtom vissza a lélegzetemet, de a korábbi, viharos széllelés helyett, amely idáig hajtott bennünket, most csak egy kis hullám emelkedik ki a vízből a csónak alatt, és gördít tovább minket a taróján. Visszafogott tempóban haladunk, a hullám elég magasra emeli a hajótestet ahhoz, hogy több víz már ne szivároghasson bele. Ezzel a tempóval órákba telik, amíg visszajutunk a part-ra, de legalább odaérünk.

Reszketve kucorgok a csuromvizes köpenyem alatt, miközben baljós némaságba burkolózva szeljük a sötétséget, és egyre csak távolodunk a régi veszedelmektől.

És egyre közeledünk az újakhoz, amelyeket egyelőre még elképzelni sem tudok.